

Отже, розвиток інноваційного потенціалу закладів вищої освіти — це не лише внутрішнє завдання університету, а й стратегічна складова національної політики у сфері освіти та науки. Системна інноваційна діяльність забезпечує створення конкурентних освітніх продуктів, залучення іноземних студентів, зростання наукового іміджу та інтеграцію українських ЗВО у світовий простір знань.

Література:

1. Андрошук І. Трансформаційні виклики розвитку кадрового потенціалу вітчизняних підприємств на засадах резильєнтності. Центральнорукраїнський науковий вісник. Економічні науки, Вип. 10 (43). – Кропивницький: ЦНТУ, 2023.
2. Царенко І.О. Розвиток потенціалу вищої освіти у територіальному розрізі як інструменту підвищення конкурентоспроможності регіону. Центральнорукраїнський науковий вісник. Економічні науки, Вип. 4 (37). Кропивницький: ЦНТУ, 2020. URL: [http://economics.kntu.kr.ua/archive/4\(37\)/37_Tsarenko.html](http://economics.kntu.kr.ua/archive/4(37)/37_Tsarenko.html)
3. Щельник О.В., ФІНАНСОВІ РИЗИКИ ТА МОЖЛИВОСТІ В ПРОЦЕСІ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙ У ВИЩУ ОСВІТУ «ФІНАНСОВО-КРЕДИТНИЙ МЕХАНІЗМ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ ТА СОЦІАЛЬНОЇ СФЕРИ»: матеріали всеукр. наук.-практ. конф., 28 лист. 2024 р. – Кропивницький : ЦНТУ, 2024 URL: <https://dspace.kntu.kr.ua/handle/123456789/15764>

Яців С.Б.

здобувач вищої освіти на першому (бакалаврському) рівні

Коваленко С.В., викладач

Центральнорукраїнський національний технічний університет,
м. Кропивницький, Україна

ЕФЕКТИВНІСТЬ УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА ШЛЯХИ ЇЇ ФОРМУВАННЯ

Ефективність управлінської діяльності є однією з ключових характеристик сучасних організацій, оскільки визначає результативність використання ресурсів, конкурентоспроможність та здатність адаптуватися до змін зовнішнього середовища. У динамічних умовах сучасного ринку, з технологічними інноваціями та посиленням конкуренції, ефективне управління стає критичною передумовою сталого розвитку організації. Воно демонструє, наскільки успішно керівництво координує ресурси, процеси та персонал для досягнення стратегічних і оперативних цілей.

Управлінська діяльність включає планування, організацію, мотивацію, контроль та координацію підрозділів і персоналу. Проте формальне виконання цих функцій не гарантує високої результативності. Лише системне, узгоджене та гнучке застосування управлінських процесів забезпечує реальний ефект, здатність організації швидко реагувати на зміни, приймати обґрунтовані рішення та оптимально розподіляти ресурси.

На рівень ефективності управлінської діяльності впливають внутрішні та зовнішні фактори. Серед внутрішніх — компетентність керівництва, організаційна структура, мотиваційні механізми, корпоративна культура та інформаційне забезпечення. До зовнішніх факторів належать економічні умови, технологічні інновації, соціальні тенденції та конкурентне середовище. Усвідомлення цих чинників дозволяє своєчасно виявляти проблеми та впроваджувати заходи для підвищення ефективності управління.

Комплексна оцінка ефективності здійснюється за кількома критеріями: економічними (прибутковість, продуктивність, раціональне використання ресурсів), організаційними (злагодженість підрозділів, якість рішень, координація процесів), соціально-психологічними (мотивація, залученість, ефективність командної взаємодії) та часовими (швидкість реагування, адаптивність). Такий багаторівневий підхід дозволяє виявляти сильні та слабкі сторони управлінської системи.

Для підвищення ефективності сучасні організації застосовують процесний, системний, ситуаційний та стратегічний менеджмент, використовуючи інструменти стратегічного планування, контролінгу, управління персоналом, розвитку лідерських компетенцій та

корпоративної культури. Значну роль відіграють цифрові технології, що забезпечують швидкий обмін даними, аналітичну підтримку та оперативну адаптацію до змін. Практичне значення ефективного управління проявляється у підвищенні продуктивності праці, оптимізації витрат ресурсів, покращенні мотивації та залученості персоналу, формуванні корпоративної культури та злагодженості роботи підрозділів. Воно сприяє створенню конкурентних переваг, впровадженню інновацій і довгостроковому розвитку організації.

Таким чином, ефективність управлінської діяльності є системною характеристикою організації, що формується під впливом внутрішніх і зовнішніх чинників. Її підвищення потребує постійного моніторингу, аналізу, вдосконалення управлінських процесів та розвитку людського потенціалу, що визначає здатність організації досягати стратегічних цілей, зберігати конкурентні переваги та забезпечувати стійкий розвиток.

Яковенко В.О.

здобувач гр. МЕ-24М

Заярюк О.В.

доцент кафедри економіки, менеджменту та комерційної діяльності

Центральноукраїнський національний технічний університет

м. Кропивницький, Україна

ЗМІСТ ФІНАНСОВОГО ПЛАНУВАННЯ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Планування є певним прогнозом майбутнього, формою побудови деякої моделі, потрібного майбутнього фінансового стану організації з одночасним окресленням шляхів, встановленням інструментів й строків досягнення цього стану, а також кінцевих строків запланованих дій [1]. Планування можна вивчати, базуючись на двох підходах: [2] у вигляді процесу та як певний вид діяльності. Процесний підхід до фінансового планування є предметом розгляду більшістю авторів – і вітчизняних, і зарубіжних. Це обумовлено тим, що планування є складовим елементом менеджменту та робить можливим поєднання всіх складових ланок організації у цілісну господарську систему та забезпечити її функціонування задля реалізації намічених цілей.

Фінансове планування – це діяльність, яку виконує спеціаліст; як правило, вона скерована на максимізацію прибутку підприємства для досягнення поставлених цілей.

Фінансове планування виступає в ролі інструменту реалізації головних функцій фінансів підприємств, а саме: розподільчої, регулюючої та контрольної [3]. Фінансове планування є не тільки потрібним складником фінансового управління, а також і інструментом його реалізації. Переважна більшість українських науковців дотримуються думки, що фінансове планування, разом із плануванням грошових потоків, містить ще й планування фінансових результатів, діяльність по формуванню активів та пасивів на підприємстві, залучення інвестицій та пошук альтернативних джерел фінансування, іншими словами увесь спектр економічної роботи на підприємстві. Можна констатувати, що фінансове планування є системоутворюючим чинником всього механізму функціонування підприємства. Процес фінансового планування має віддзеркалювати головну мету функціонування підприємства, супроводжувати побудову комплексу різних за змістом та термінами виконання взаємоузгоджених виробничих, операційних, фінансових планів по збуту, визначати обсяги необхідних фінансових ресурсів, їх джерела формування та напрямки цільового використання.

Об'єктивна потреба та виняткова роль фінансового планування детермінується його важливим значенням у забезпеченні прибуткового функціонування організації, яка має свій вияв в тому, що фінансове планування слугує засобом регулювання цілісної системи економічних взаємовідносин відносно формування, розподілу та використання наявних фінансових ресурсів [3].

Практичною метою фінансового планування є визначення потреби в капіталі, аби забезпечити стабільні обсяги операційної діяльності, бажаний рівень фінансової стійкості, платоспроможності, забезпечення надійних передумов отримання прибутку для сталого економічного та соціального розвитку підприємства.